

ФАРМЕРСЬКА СТОРІНКА

НА КОГО ПРАЦЮЄ ФАРМЕР.

ДЕ ВІДПОВІДЬ.

На кого працює фермер? — Здається легеньке питання, а дуже важко знайти між фермерами такого, щоб на него відповіли.

Один каже: Фермер працює на себе. Коли так, то чому він по пуху в довгач? Чому він нічого не має?

Коли людина не відповість на ці питання, то це значить, що неправдою є, що фермер працює на себе.

Тепер багато фермерів на власній шкірі переконалися, що вони працюють так само, як і робітник, на капіталіста-визискувача. І вони про це говорять вже відкрито. Але пояснити, як вони працюють на капіталіста, також не зможуть.

Кажуть: цілий рік працював і чортів за пазуху запах. Це не є відповідь. А коли фермер не знає, як відповісти, чи розяснити, як капіталіст забрав його працю, то він не знає, як з тим визиском боротися.

СЕРЕДНИКИ ПРОДУКЦІЇ — ОРУДІЕМ ВИЗІСКУ.

Свідомий клясово робітник, який довго стоїть вже в організації, знає, що капіталіст тому багатіє і тому визискує робітника, що він має в своїх руках всі середники продукції.

А фермер, може за дуже малі винагороди, не знають навіть що то є середники продукції.

Тому ми тут скажемо: середниками продукції є машини, які виробляють всі необхідні в житті речі. Капіталіст, скажемо, має фабрику, яка виробляє різні машини. Капіталістів ті різні машини зовсім не потрібні. Вони потрібні фермерам.

Але робітник виробляє їх не для фермера, але для капіталіста. А капіталіст їх продає фермерам. Отже ті машини потрібні капіталістам для наживи. Він бере з фермера не стільки, скільки ті машини коштують, щоб їх виробити, але багато дорожче.

Або візьмемо залізницю, елеватори, кораблі, які перевозять фермерське збіжжя на ринок — до кого вони належать? До капіталіста, або до гурту капіталістів, які звуть себе компанією.

ПЕРЕВІЗ ЗІДЛАЄ ФАРМЕРА-КОСАКА ПРАЦЮ.

Ці козаків елеватори, залізниця, кораблі так само служать капіталістам тільки для наживи. Маючи в своїх руках ці середники транспорту, капіталісти мають в своїх руках ту

найбільшу зброю, якою вони забирають собі фермерські продукти.

Фермери в Канаді тепер зазнавали гнів пуд, себто свою велику фермерську кооперативу. Річ гарна, що й казати. Але смішним було б говорити, що при допомозі гвіту пуду, фермери зможуть дістати повну заплату за овочі своєї праці. Все, що вони зможуть дістати при допомозі гвіту пуду, то це цент-два на бушель більше і то все. Та ще питання — чи надовго. Бо капіталісти не такі дурні. Маючи в своїх руках елеватори, залізницю, кораблі, вони заставляють гвіту пуду й поклятися.

Ось вже бачимо: банки дають гвіту пуду 25 мільйонів доларів кредиту на покриття транспортних витрат. Що-ж то вони дають, задурно?

Та ми ось зараз розглянемо, скільки фермер віддає компаніям за те, що вони його продукти доставляють на ринок.

СТАНОВИЩЕ ФАРМЕРІВ В ЗЛУЧ. ДЕРЖАВАХ.

Член Виконавчого Комітету Комуністичного Інтернаціоналу т. Амтер, представник Робітничої Партії Америки, пише в статті "Америка на черзі" так:

"Америка ввійшла в смуту тяжкої економічної кризи. Американські фермери мають довіду, під які заморочували свої господарства, а також фабрикантам за різні машини, на суму 15 мільйонів доларів. Разом з відсотками за довги фермерів доводиться віддавати 34 відсотків свого прибутку транспортним компаніям, 10 відсотків елеваторним компаніям, що перевозять збіжжя й 16 відсотків свого прибутку сплачувати податками.

Отже бачите: фермери сплачують транспортним і елеваторним компаніям та різним податків 50 відсотків, тобто цілу половину свого прибутку. А довги далі стоять, а жити треба, а машини поломалися, а одитись, обутись...

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ДОСТАВА ДО ЛІВЕРПУЛУ.

Ще краще представляє нам цю справу визиску фермерів транспортними компаніями Ф. Дж. Горнинг, голова Internal Trade Division домінійального статистичного бюро, отже урядовий представник. Він спеціально студіював канадійську транспортну систему. На основі його студій виходить:

Доставка 1,000 бушлів пшениці з заходу Канади до Ліверпулю (в Англії) коштує \$397.31, тобто около 40 центів за бушель. Це щоб довести той бу-

шель до Англії. А найбільше з тих витрат забирають канадійські компанії. Доставка 1,000 бушлів пшениці з заходу Канади до Монреаля, коштує \$295.02, або 74 відсотки всіх витрат.

Річні комісії, такси, ладнання на вагони, кораблі, проценти, передача коштів \$87.03 за кожну тисячу бушлів. Аскурація \$15.26 за кожну тисячу бушлів.

ЗАЛІЗНИЧІ КОМПАНІЇ ЗІДЛАЮТЬ НАБІЛЬШЕ.

Цікавим є те, що найбільше коштують перевіз залізницею в Канаді, бо аж \$150.00 за кожну тисячу бушлів. Перевіз озерами з Форт Вільям до Монреаля коштує \$82.92 за кожну тисячу бушлів.

Перевіз через Атлантичний океан до Англії коштує \$62.10 за кожну тисячу бушлів. Отже самий перевіз водою з Форт Вільяму до Ліверпулю коштує менше, чим залізницею, скажемо, з середнього Достачевану до Форт Вільяму. А доставкою до Форт Вільяму до Монреаля коштує \$20.82 за кожну тисячу бушлів, чим з Монреаля до Ліверпулю.

З погляду статистики бачимо, що канадійські власники залізниць, кораблів і елеваторів забирають 74 відсотків всіх витрат за перевіз, а океанські компанії забирають 26 відсотків. Коли-ж ми будемо говорити про таку компанію, як Сі-пі-ар, яка має власні океанські кораблі, то вона забирала до своїх каси всі кошти за перевіз.

Вийшов я з дому і направився на роботу співаю. Ясний сонячний день, на небі ні хмаринки. Довкола мене дозрівала пшениця. Серце радується дивлячись на неї. Я кашелював і з пшениці вилетів табунок золотих курей. Сонце купав свої золоті лучі в пшеничному морі, а вітерець кляче нею, гладить її золоті кучері. Ось до тих осик протягнулася широкою смугою пшениця Калинчукова. А там он через долину Тимчуків овець — синий як дід, срібна роса його вкрива і гле до долу. Він тихо колишеться і шось шепче.

А гень далеко Колодійчукова хата наче пливе в пшеничному морі.

Багатство, невичерпана крижина фермерського добра... А проте фермерів біди, ні центів за душу. Дивно, ей-богу дивно. Рік річно земля родить

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес. Фермер багатий тільки тоді, коли він дивиться на свою — не свою — ще не вижатою пшеницю. Він тоді називає це збіжжя своїм. А як він ним дозриває коли-б град не вбив, коли-б спека не висушила, мороз не зморозив, бо пропаде марно цілорічна праця.

Достигає, гарна колосиста пшениця, збирає фермер, радується і тяжко йому стає на душі. Ось він вже молотить — і замість радості, що нарешті забрав свою пшеницю, фермер мліє, його серце наче ножем то різь на часті.

Є на світі створіння — визискувач імя йому Він гірший для фермера за град, за спеку, за мороз. Він дозволить фермерові докінчити свою працю годі прийде і готове забере. А фермерові лишилось тільки спомини, стомлені руки та й

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес.

Фермер багатий тільки тоді, коли він дивиться на свою — не свою — ще не вижатою пшеницю. Він тоді називає це збіжжя своїм. А як він ним дозриває коли-б град не вбив, коли-б спека не висушила, мороз не зморозив, бо пропаде марно цілорічна праця.

Достигає, гарна колосиста пшениця, збирає фермер, радується і тяжко йому стає на душі. Ось він вже молотить — і замість радості, що нарешті забрав свою пшеницю, фермер мліє, його серце наче ножем то різь на часті.

Є на світі створіння — визискувач імя йому Він гірший для фермера за град, за спеку, за мороз. Він дозволить фермерові докінчити свою працю годі прийде і готове забере. А фермерові лишилось тільки спомини, стомлені руки та й

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес.

Фермер багатий тільки тоді, коли він дивиться на свою — не свою — ще не вижатою пшеницю. Він тоді називає це збіжжя своїм. А як він ним дозриває коли-б град не вбив, коли-б спека не висушила, мороз не зморозив, бо пропаде марно цілорічна праця.

Достигає, гарна колосиста пшениця, збирає фермер, радується і тяжко йому стає на душі. Ось він вже молотить — і замість радості, що нарешті забрав свою пшеницю, фермер мліє, його серце наче ножем то різь на часті.

Є на світі створіння — визискувач імя йому Він гірший для фермера за град, за спеку, за мороз. Він дозволить фермерові докінчити свою працю годі прийде і готове забере. А фермерові лишилось тільки спомини, стомлені руки та й

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес.

Фермер багатий тільки тоді, коли він дивиться на свою — не свою — ще не вижатою пшеницю. Він тоді називає це збіжжя своїм. А як він ним дозриває коли-б град не вбив, коли-б спека не висушила, мороз не зморозив, бо пропаде марно цілорічна праця.

Достигає, гарна колосиста пшениця, збирає фермер, радується і тяжко йому стає на душі. Ось він вже молотить — і замість радості, що нарешті забрав свою пшеницю, фермер мліє, його серце наче ножем то різь на часті.

Є на світі створіння — визискувач імя йому Він гірший для фермера за град, за спеку, за мороз. Він дозволить фермерові докінчити свою працю годі прийде і готове забере. А фермерові лишилось тільки спомини, стомлені руки та й

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес.

Ось як фермер працює на капіталіста.

Зрештою, тут представлено тільки одну галузь, при допомозі якої капіталіст визискує фермера. А крім того фермер платить ще різні податки, а мусить купувати різні знаряди, платити проценти за довги, яких він не позичав (читай статті т. Данила Плужака в мин. числах "У.Р.В.")

І кого-ж тут винити? Пана, уряд, чи систему? Так всі вони винні. Хіба-ж тільки вони? А ми, самі фермери — не винні? Самі ми винні найбільше. Наша власна недбалість, вина.

Хіба-ж ми зробили щось щоб поліпшити свою долю? Що ми зробили? Нічого. Є спроби, є балачки, є сподівання а роботи нема. Треба організації: бачить, що про це говорять і пишуть а що зроблено? Все якось відкладається на завтра.

ТРЕБА БОРОТИСЯ З ЦІЛОЮ СИСТЕМОЮ.

В таких то кліщах тримають капіталісти фермера. Ці кліщі ми називаємо капіталістичною системою. Тому то всі клясово відомі робітники клануть всіх працюючих боротися не з якоюсь там одною галузю тої системи, але з цілою системою. Не можна боротися тільки на економічному полі, заведучи боротьбу політичну і навики.

А така форма боротьби, як гвіту пуд, це тільки боротьба за частинне поліпшення, але не за визволення, це все одно, що робітники на страйку домагаються цента більше платити.

Щоб боротися одночасно по цілім фронті капіталістичної системи, треба фермерам організуватися в сильні свої чисті фермерські класові організації і боротися разом з робітниками. Треба читати, розбирати прочитане, щоб знати капіталістичну машину визиску, бо незнаючи її — тяжко з нею боротися.

Волицець.

МОЯ ПШЕНИЦЯ -- НЕ МОЯ.

Борщів, Алта.

Вийшов я з дому і направився на роботу співаю. Ясний сонячний день, на небі ні хмаринки. Довкола мене дозрівала пшениця. Серце радується дивлячись на неї. Я кашелював і з пшениці вилетів табунок золотих курей. Сонце купав свої золоті лучі в пшеничному морі, а вітерець кляче нею, гладить її золоті кучері. Ось до тих осик протягнулася широкою смугою пшениця Калинчукова. А там он через долину Тимчуків овець — синий як дід, срібна роса його вкрива і гле до долу. Він тихо колишеться і шось шепче.

А гень далеко Колодійчукова хата наче пливе в пшеничному морі.

Багатство, невичерпана крижина фермерського добра... А проте фермерів біди, ні центів за душу. Дивно, ей-богу дивно. Рік річно земля родить

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес.

Фермер багатий тільки тоді, коли він дивиться на свою — не свою — ще не вижатою пшеницю. Він тоді називає це збіжжя своїм. А як він ним дозриває коли-б град не вбив, коли-б спека не висушила, мороз не зморозив, бо пропаде марно цілорічна праця.

Достигає, гарна колосиста пшениця, збирає фермер, радується і тяжко йому стає на душі. Ось він вже молотить — і замість радості, що нарешті забрав свою пшеницю, фермер мліє, його серце наче ножем то різь на часті.

Є на світі створіння — визискувач імя йому Він гірший для фермера за град, за спеку, за мороз. Він дозволить фермерові докінчити свою працю годі прийде і готове забере. А фермерові лишилось тільки спомини, стомлені руки та й

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес.

Фермер багатий тільки тоді, коли він дивиться на свою — не свою — ще не вижатою пшеницю. Він тоді називає це збіжжя своїм. А як він ним дозриває коли-б град не вбив, коли-б спека не висушила, мороз не зморозив, бо пропаде марно цілорічна праця.

Достигає, гарна колосиста пшениця, збирає фермер, радується і тяжко йому стає на душі. Ось він вже молотить — і замість радості, що нарешті забрав свою пшеницю, фермер мліє, його серце наче ножем то різь на часті.

Є на світі створіння — визискувач імя йому Він гірший для фермера за град, за спеку, за мороз. Він дозволить фермерові докінчити свою працю годі прийде і готове забере. А фермерові лишилось тільки спомини, стомлені руки та й

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес.

Фермер багатий тільки тоді, коли він дивиться на свою — не свою — ще не вижатою пшеницю. Він тоді називає це збіжжя своїм. А як він ним дозриває коли-б град не вбив, коли-б спека не висушила, мороз не зморозив, бо пропаде марно цілорічна праця.

Достигає, гарна колосиста пшениця, збирає фермер, радується і тяжко йому стає на душі. Ось він вже молотить — і замість радості, що нарешті забрав свою пшеницю, фермер мліє, його серце наче ножем то різь на часті.

Є на світі створіння — визискувач імя йому Він гірший для фермера за град, за спеку, за мороз. Він дозволить фермерові докінчити свою працю годі прийде і готове забере. А фермерові лишилось тільки спомини, стомлені руки та й

пшеницю, овес, а у фермерських шпихлірі здох би з голоду пес.

Фермер багатий тільки тоді, коли він дивиться на свою — не свою — ще не вижатою пшеницю. Він тоді називає це збіжжя своїм. А як він ним дозриває коли-б град не вбив, коли-б спека не висушила, мороз не зморозив, бо пропаде марно цілорічна праця.

Достигає, гарна колосиста пшениця, збирає фермер, радується і тяжко йому стає на душі. Ось він вже молотить — і замість радості, що нарешті забрав свою пшеницю, фермер мліє, його серце наче ножем то різь на часті.

довги, бо пшеницю визискувач ші та й люде бачуть. Защо вони бачуться? Та-ж за нашу, товариш фермери, крівачню.

Багачі поливають дороги напінки, купуються в шампанським, а фермер не яхсь смердять злілля, бо-б подивився, то баба казала йому це пити, бо тільки воно помагає від "вродів". А коли не помагає бабаче злілля, тоді приходить піп, накриває фермерову голову, і кадить йому під ніс ще свого злілля. А коли й те вже не помагає, тоді потішають фермера, що на тамтін світі буде йому дуже добре, бо піде він просто в рай.

Може ви розсердитесь за це на мене, товариш фермери, але я пишу це не для того, щоб вас образити, але для того, щоб зрушити з мертвої сплячки. Бо несподівомось, що хтось прийде нас визволити. Нас є громада, але ми безсилі, бо неорганізовані. Киньмо вже раз свою байдужність і гуртуймося в товариства в своїх місцевостях, потім думаймо одна місцевість з другою, а відтак разом всі думаймо з робітниками. Бо тільки таким способом ми зможемо визволитись від наших визискувачів.

А. Біда.

ТЯЖКЕ ПОЛОЖЕННЯ ГАЛИЦЬКИХ СЕЛЯН.

В "Українських Робітничих Вістях" повідомлялося вже, що в Східній Галичині голод. Зробавене з політичної, соціальної і національної свободи, українське населення Галичини економічно цілковито зруйноване.

Ще за часів Австрії селяне тиснулися на вузьких подолаських землях, з яких не могли вижити і мусили йти працювати по панських економіях, а молоді йшли на літо в Німеччину. Світова війна зруйнувала сільське господарство в Галичині. Після революції в Австрії, галицькі селяне сподівалися віддати своє господарство коштом відбавлення земель від паразитів-поміщиків. Але їх надія не справдилася.

Коли після втечі австрійського цісара прийшов на короткий час до влади Петрушевич, він боявся віддати селянам землі польських дідичів. А з приходом польської шляхти не могло бути й думки про ту землю.

Але й польські дідичі, чи дідичі взагалі, у великій кількості здезертирували зі своїх маєтків в Галичині після перших революційних повстань, після повстанських наїздів. Розуміється, польська влада ішла за ці землі-сплатила, але селянам тих земель не віддала. Ці відкуплені від дідичів землі, польська шляхта колонізувала, польськими жовнірами, що відзначились своїм патріотизмом у війні проти більшовиків.

І знищені війною галицькі селяне опинилися, у безвихіднім положенні: своє господарство зруйноване; хоч поміщики у багатьох місцевостях по-

збудили, їхніх земель не тільки не дістали, але нажили ще собі сусідів, від яких життя нема. Сталося так, що з власного клантика землі не вижив, заробити колодому нема, за кордон виїхати нема за що і поляки не пустять, до Німеччини нема чого їхати хочби й пустили поляки, бо Німці самі ледво живуть.

А тут до того все ще й спека цього року висушила збіжжя.

В таких катастрофічних випадках, як спека, звичайно влада допомагає потерпілим. Але українським селянам нема що й думати, щоб влада їм допомогла. Влада шляхетської Польщі не допоможе українському населенню, з якого вона здерла останній сорочку. І домагається селянам нема як, не можна навіть скликати мітингу, щоб поставити до влади домагання, бо жандарми скажуть, що це бунт і будуть стріляти. Замість хліба, нагодують кулями.

Такі то тепер положення в Східній Галичині. Тяжке воно по цілім світі, скрута коло фермерів в Канаді і Злучених Державах, але українським селянам в Галичині без порівняння тяжче. На поміч закликані руйнаційні роботи польської шляхти прийшла спека. І коли цього року й на Радянській Україні недорід, то всеж такі, читаємо в київському "Більшовику", що на Україні обговорюється вже справа допомоги українському населенню Східної Галичини. Це поки що одна з радних вісток. Та не дурім себе надіємо. Навіть коли-б робітники і селяне Радянської України поспішили-б

допомогою, то польська шляхта тої допомоги не допустить.

Коли після землетрусу в Японії минулого року робітники і селяне Радянського Союзу вислали до Японії корабель з поживою, то японські власті хотіли стріляти на той корабель, а світова буржуазна преса писала, що більшовики привезли на кораблі пропаганду. Те саме скаже польська шляхта, якщо працюючі Радянської України захочуть допомогти українському населенню Галичини.

З цього бачимо, в якому тяжкому, просто безвихідному, положенні є тепер українські селяне Східної Галичини.

Мусій.

ЧИТАЙТЕ ЗВІТ РОБ.-ФАРМ. ЗІЗДУ В ЕДМОНТОНІ.

Подаємо до відома всім Філіям, Відділам і Товариствам злученим з Тов. Укр. Роб.-Фарм. Дім в провінції Альберти, і всім тим Товариствам, що були репрезентовані на українським робітничо-фермерським з'їзді в Едмонтоні, як і взагалі тим, що цікавляться постановами цього з'їзду, що звіт з наряд цього з'їзду вже надрукований і можна його дістати від Провінційального Екзекутивного Комітету Тов. У.Р.Ф.Д. в Альберті.

Едмонтонський з'їзд, як відомо, обговорював і вирішив багато важних справ, що стосуються організації і освітньої праці серед робітників та фермерів в Альберті, а також і в Британії Колумбії. Зокрема широко обговорювано фермерські справи і переведено важні ухвали, що відносяться до організації і освітньої праці серед фермерів.

Тому то треба щоб всі заінтересовані робітничі і фермерські організації цей звіт негайно дістали і перечитали, найкраще на своїх зборах. Та не лише перечитати цей звіт належить: треба зараз-же вжитися до праці, щоб його ухвали перевести в життя.

Ми віримо, що Філії, Відділи і всі прочі заінтересовані Товариства вже після звіту своїх делегатів почали проводити на ділі деякі постанови з'їзду, але по отриманні друкованого звіту вони матимуть перед собою точно зареєстровані всі ухвали з'їзду і весь план дальшої праці, що влекатиме на всю зазначену з'їздом роботу на місяці і в цілій провінції.

Підійти-же за звітом сейчас і подбайте, щоб скрізь переведено в життя його постанови. За звітами і всіми інформаціями звертайтеся на адресу:

Provincial Executive Committee
U. L. F. T. A.
10628—96th St.,
Edmonton, Alta.

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!

Українська робітничо-фермерська ознака сили і свідомості робітництва. Памятайте про Пресовий Фонд і відновлення передплата!